

Planul principal sau gândurile principale ale lui Dumnezeu cu acest pământ

Dacă nu cunoaștem *planul principal* sau scopul principal al lui Dumnezeu pentru acest pământ, desigur, nu putem *înțelege detaliile* acestui plan în decursul timpului.

Scopul Său principal formează baza pentru detaliile din căile Sale pregătitoare și din domnia Sa pe pământ. Slujitorii Săi din diferitele epoci puteau fi de folos pentru El și folosiți de El numai în măsura în care au înțeles gândurile și planurile Sale. Dacă *nu cunoșteau* acestea, eforturile lor de a-L sluji nu erau decât un obstacol în calea împlinirii planurilor Sale.

Prin urmare, este foarte important și *pentru noi* să investigăm din Scriptură care sunt scopurile și planurile lui Dumnezeu în *prezent*. Scriptura ne arată clar că Dumnezeu a avut în toate timpurile anumite scopuri specifice, pe care le-a dus apoi la îndeplinire în diferitele epoci ca fiind gândurile Sale principale din acele epoci.

Câteva exemple pot ilustra aceasta. În zilele lui Noe, vedem destul de clar că planul Său principal era legat de **arcă** și că cei care au *acceptat* gândurile lui Dumnezeu și s-au încrezut în ele au fost *salvați* în arcă (corabie) de la pieire. Orice persoană gânditoare trebuie să recunoască faptul că cei puțini, care au fost salvați în zilele lui Noe, au fost salvați *doar* prin arcă (un model al lui Hristos care spune: „Acum este judecata lumii acesteia; ... Și Eu, când voi fi înălțat de pe pământ, îi voi atrage pe toți la Mine” [Ioan 12.31,32]). Consimțirea fidelă a *planurilor lui Dumnezeu* a fost, fără îndoială, *cel mai mare câștig* pentru acești oameni salvați.

Cred că acesta este un principiu care ne este *adus în mod constant și categoric în atenția noastră de-a lungul întregii Scripturi*. Și aș dori să adaug, că nimeni nu este „pe deplin priceput” în orice lucrare bună dacă nu studiază întreaga Biblie - așa cum citim în 2 Timotei 3.16-17: „Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și folosită pentru învățătură, pentru mustrare, pentru îndreptare, pentru instruire în dreptate, ca omul lui Dumnezeu să fie împlinit, deplin pregătit pentru orice lucrare bună.”

Dacă ne uităm acum la Israel ca *popor al lui Dumnezeu*, vedem că Dumnezeu i-a răscumpărat din Egipt pentru **a locui în mijlocul lor** (Exodul 29.45,46) Acesta a fost din nou planul Său principal *pentru acea vreme*. Acesta este foarte instructiv pentru noi. Deși locuirea Sa în mijlocul lor a fost revelată doar în „norul de glorie”, putem vedea totuși din aceasta marele *plan* al inimii Sale, pe care îl avea cu poporul Său în *acel moment*. În *legătură* cu acest plan al Său, El l-a chemat pe Moise pe munte, l-a îndepărtat de nevoile omenești timp de patruzeci de zile și l-a instruit să construiască pentru El *locuința*, cortul mărturiei, după modelul pe care i-l arătase pe munte, o „copie a adevăratului Loc Preasfânt” (Exodul 25 și următoarele; Evrei 9.24).

Oricine este cât de puțin familiarizat cu gândurile lui Dumnezeu va recunoaște că toți cei din Israel știau că acest **cort al mărturiei** (un model al lui Hristos) se afla în *centrul planului lui Dumnezeu*, că acesta era locul locuinței Sale și al Locului Preasfânt al Său, unde se puteau apropia de El, unde se puteau afla gândurile Sale cu privire la comportamentul, mersul și căile poporului Său. Într-adevăr, omul nu ar fi putut să trăiască pe pământ fără soare, așa cum un israelit nu ar fi putut să învețe gândurile și planurile lui Dumnezeu fără cortul mărturiei. Acolo era Urim și Tumim. Cortul mărturiei le arăta calea pelerinajului și locul de odihnă. Toate gândurile lui Dumnezeu se îndreptau către ei de acolo.

În acest articol scurt nu putem enumera toate binecuvântările care au fost acordate poporului prin intermediul locuinței, a cortului mărturiei. Dacă un marinar pe o mare învolburată și furioasă poate vedea doar o licărire de soare, el poate determina poziția și cursul navei sale. Ceea ce *soarele* este pentru marinar, este *planul principal al lui Dumnezeu* pentru cei

credincioși în orele de pericol și întuneric. O licărire din el și ei sunt capabili să determine dacă sunt în conformitate cu planul și scopul lui Dumnezeu.

Scriptura ne vorbește despre **decăderea poporului lui Dumnezeu**. Chivotul lui Dumnezeu le-a fost *răpit* de filistenii, iar Dumnezeu a scris numele Icabod pe starea poporului Său (1 Samuel 4.21,22). Dar cei credincioși nu au rămas în această stare de dezonoare. David a adus înapoi chivotul lui Dumnezeu și l-a repus la locul său de drept. Să ne gândim pentru o clipă *cum s-a întâmplat aceasta!*

Când Dumnezeu i-a confirmat lui David împărăția, prima sa sarcină a fost să se sfătuiască cu căpeteniile sale peste mii și peste sute, cu toți conducătorii. El le-a spus: „Și să **aducem** din nou *chivotul* Dumnezeului nostru la noi, pentru că n-am întreat de el din zilele lui Saul” (1 Cronici 13.3). Cu cât ești mai aproape de Domnul, cu atât mai mult planul principal și scopul Lui sunt cunoscute de inima ta. Chivotul lui Dumnezeu fusese desconsiderat în zilele lui *Saul*, dar *David* a dovedit că Îl căuta pe Domnul, care îl binecuvântase, **aducând înapoi chivotul lui Dumnezeu la locul său**.

Prima realizare a chivotului lui Dumnezeu de către *Moise* a fost o chestiune ușoară în comparație cu *aducerea înapoi* a lui de către *David*, pentru că acum trebuia depășită indiferența cu care fusese tratat ani de zile și el trebuia scos din nou din starea de pierdere și întuneric. De aceea, nu trebuie să ne surprindă faptul că David a avut ideea de a-l aduce de la filistenii într-un „car nou”, iar când a primit o mustrare atât de severă pentru această greșală, s-a temut să aducă chivotul la el în cetatea lui David și l-a lăsat să fie dus în casa lui Obed-Edom, gatitul. „Și chivotul lui Dumnezeu a rămas trei luni cu familia lui Obed-Edom, în casa lui. Și Domnul a binecuvântat casa lui Obed-Edom și tot ce era al lui” (1 Cronici 13).

În 1 Cronici 15.1 ni se relatează că David își reia intenția de a lua chivotul lui Dumnezeu. Între timp, el a aflat că „nimeni să nu *poarte* chivotul lui Dumnezeu, decât leviții”. Iar în capitolul 16.1 citim: „Și au adus chivotul lui Dumnezeu și l-au pus în mijlocul cortului pe care-l întinsese David pentru el și au adus arderi-de-tot și jertfe de pace înaintea lui Dumnezeu”. Toate dificultățile au fost depășite. A fost o zi de bucurie și binecuvântare, când David și-a făcut din obiectivul principal al lui Dumnezeu scopul său. Mical, care își riscase cândva viața pentru a-l salva pe David când era disprețuit și persecutat de oameni, l-a disprețuit în inima ei în acea zi, pentru că el s-a smerit pentru onoarea Domnului - aceasta a dus apoi la o despărțire spirituală completă și la ruperea legăturii sale cu casa lui Saul (1 Cronici 15.29; 2 Samuel 6.23).

Dacă inimile noastre sunt unite cu *planul lui Dumnezeu*, vom fi atât de copleșiți de scopul divin, încât vom fi eliberați de influențele și legăturile carnale (la care suntem atât de sensibili prin natura noastră). Oricât de minunat și de plăcut ar fi tot ceea ce ne este arătat în Cuvânt în legătură cu chivotul lui Dumnezeu, toate sunt numai un model a ceea ce *avem pe deplin și desăvârșit în Domnul nostru Isus Hristos*.

Mai mult, atunci când **Templul** a fost construit și preoții au adus chivotul legământului Domnului la locul său, în partea din spate a casei [locul de vorbire (oracolul) al casei], în Sfânta Sfintelor, sub aripile heruvimilor (1 Împărați 8.6), norul a umplut **casa DOMNULUI** [lui Iehova] (versetul 10). *De aici încolo*, **Templul** este planul principal al lui Dumnezeu pe pământ, iar în rugăciunea lui Solomon sunt enumerate toate binecuvântările legate cu el și emanând din el. Nu voi intra în semnificația diferitelor favoruri, pe care Dumnezeu, conform rugăciunii lui Solomon, voia să le acorde celor a căror inimă era îndreptată spre această casă; fie că era vorba de subiecte de rugăciune, fie că erau certuri între frați, fie că erau bătăuți de dușman, fie că era vorba de lipsa ploii, fie că era vorba de o molimă sau de o captură de către dușman, în toate cazurile refugiul a rămas **rugăciunea** rostită spre această casă. Nu se poate citi această

rugăciune a lui Solomon (2 Cronici 6.12-42) fără a primi o impresie profundă despre bogatele binecuvântări care se revărsau asupra poporului lui Dumnezeu de la Templu.

Vedem cum Daniel se ruga de trei ori pe zi în genunchi, în camera sa cu fereastra deschisă spre Ierusalim, în ceasul său cel mai greu (Daniel 6.11). Deși se afla în *Babilon*, sufletul lui privea spre *locul* de care era legat *planul* lui Dumnezeu și de acolo aștepta favoarea Sa.

Îl auzim pe Iona rugându-se în pântecul peștelui: „Totuși, din nou *voi privi* spre *templul* Tău cel sfânt” (Iona 2.4). Vedem de aici cum, în acea epocă, credincioșii își întorceau fața spre locul de care era legat *planul lui Dumnezeu*, pentru a fi binecuvântați acolo.

Și cine poate citi *Cântările treptelor – „Cântările din corul superior”* - fără să se convingă de valoarea și importanța casei lui Dumnezeu, cu care *planul lui Dumnezeu* era legat!

Pe de altă parte, vedem și cum *orice binecuvântare era pierdută* (oricât de zelos ar fi fost cineva să o primească) dacă *nu* erau respectate casa lui Dumnezeu și planul Său. Dumnezeu i-a spus poporului Său prin Hagai: „Ați semănat mult și adunați puțin; mâncați, dar nu vă săturați; beți, dar nu vă îndestulați cu băutura; vă îmbrăcați, dar nimănui nu-i este cald. Și cine câștigă un venit, câștigă venit pentru o pungă spartă” (Hagai 1.6).

Când captivii s-au întors din Babilon, au început să construiască *Casa DOMNULUI*, dar dușmanul a încercat să-i împiedice să facă acest lucru și au oprit construcția timp de 16 ani. Profetul Hagai le amintește din nou de construcție și le arată că toate eforturile lor de a-și îndeplini propriile planuri sunt pierdute atâta timp cât *Casa DOMNULUI*, planul Său pe pământ, nu este planul lor principal. Dar dacă vor începe să facă din *planul lui Dumnezeu* propriul lor plan, Domnul le spune: „Din ziua aceasta vă voi binecuvânta” (Hagai 2.19). *Nu au oare toate acestea o aplicație profundă și semnificativă pentru zilele noastre în legătură cu Templul Său, Biserica (Adunarea) lui Hristos?*

Este de asemenea foarte instructiv să privim *comportamentul Domnului în legătură cu templul* (Ioan 2.15,16) Citim: „Și, făcând un bici din frânghii, i-a scos pe toți afară din templu, și oile și boii; și a vărsat banii schimbătorilor și a răsturnat mesele, și celor care vindeau porumbei le-a spus: «Luați acestea de aici; nu faceți din casa Tatălui Meu casă de negustorie!»” Aici s-a împlinit cuvântul: „Râvna casei Tale Mă mistuie” (Psalmul 69.9). Acest zel al Său a fost cu atât mai remarcabil cu cât, în acel moment, totul era în stare de degradare și, în plus, Templul urma să fie înlocuit de El Însuși la foarte scurt timp, după cum a indicat: „Dărâmați templul acesta și în trei zile îl voi ridica” (Ioan 2.19). Toate acestea confirmă în mod clar ceea ce am studiat până acum, și anume că, dacă *planul principal al lui Dumnezeu* nu este și *planul nostru principal*, nu ne aflăm pe *tărâmul binecuvântării Sale* și al *împlinirii voinței Sale*.

Un exemplu potrivit despre modul în care *credincioșii care intră* în *planul lui Dumnezeu* sunt *binecuvântați* îl găsim în cazul profetesei Ana din Luca 2. Ea a fost consacrată Templului și nu a părăsit Templul, ci a slujit cu post și rugăciune noapte și zi. Domnul era în brațele lui Simeon în Templu, iar despre ea citim: „și ea, suindu-se la templu în același ceas, Îl lauda pe Domnul și vorbea despre El tuturor acelor care așteptau răscumpărarea în Ierusalim” (Luca 2.38). Dacă umblăm în lumina care ne este dată, suntem capabili să primim o lumină și mai mare. Este ceea ce vedem aici cu bătrâna văduvă de optzeci și patru de ani. Ea a fost imediat pregătită să apuce lumina care strălucea în locul întunecat, lumina, pe care cărturarii nu o puteau înțelege și care este ascunsă înțelepților și pricepuților lumii.

Domnul era „*în fiecare zi în templu*” (Luca 22.53) și din Luca 21.37,38 vedem că El l-a vizitat până la sfârșit. Și pe ucenici îi găsim în Templu tot timpul după înălțarea Sa, „lăudând și binecuvântând pe Dumnezeu” (Luca 24.53). La fel îi găsim și pe apostoli în primele capitole din Faptele apostolilor (în timp ce Domnul adăuga deja zilnic la Adunare) încă complet legați

de Templu; ei au ținut cu tărie la el ca plan principal al lui Dumnezeu, până când a strălucit lumina revelației lui Dumnezeu *cu privire la Adunarea (Biserica) Sa*. Cu greu ne putem imagina prin ce bulversare interioară extraordinară a trebuit să treacă un iudeu, atunci când i s-a luminat că Dumnezeu avea acum un plan *mai mare* pe pământ decât *cel în legătură cu Templul din Ierusalim*. Și tocmai pe cei care au fost cei mai credincioși templului *pământesc* i-a folosit Dumnezeu pentru a *întemeia actualul Său Templu din pietre vii*. Atunci când Duhul Sfânt a fost revărsat în ziua Cincizecimii, puterea de sus era acolo pentru a *ridica* noua casă și a forma trupul (chiar dacă revelațiile lui Dumnezeu despre trup nu fuseseră încă date în acel ceas). Israel s-a împotrivit Duhului Sfânt. „Cetățenii Îl urau” și au trimis „solie după El”, ca să spunem așa, în Ștefan, spunând: „Nu vrem ca Acesta să împărătească peste noi” (Luca 19.14) Odată cu omorârea cu pietre a lui Ștefan, Israel a fost pus la o parte.

Hristos, la dreapta lui Dumnezeu, *se află acum în centrul întregii activități divine pe pământ*. Ierusalimul a *încetat* să mai fie acest centru. Duhul Sfânt coborâse pentru a desfășura mai departe planul lui Dumnezeu pe acest pământ. Timpul umbrelor și al modelelor se încheiase. **Hristos și Biserica Sa** apăreau acum ca fiind planul principal al lui Dumnezeu. Acesta era deja evident în cuvintele lui Ștefan, când a strigat: „Văd cerurile deschise și pe Fiul Omului stând la dreapta lui Dumnezeu!” (Faptele apostolilor 7.56). Hristos înălțat - Hristos în glorie - cuprinde acum planul principal al lui Dumnezeu pe pământ. Mulți recunosc aceasta, dar întrebarea lor este: Cum poate fi așa? Poate fi *Hristos în cer* planul principal al lui Dumnezeu *pe pământ*? Da, pentru că trupul lui Hristos, Biserica Sa, este aici pe pământ. *Capul* este în cer, dar *trupul* Său este pe pământ. Acesta este modul în care Dumnezeu Își pune în aplicare planul Său minunat astăzi. Hristos Însuși, deși Se află în cer, este pe pământ în mădularele Sale. Numele Său este aici pe pământ. Și, deși El Însuși este *Capul* trupului Său, totuși *venirea* Sa în mijlocul celor care sunt adunați în Numele Său este un *fapt* prețios și minunat. Locul Său, deși *în cer*, este totodată și *în mijlocul Adunării (Bisericii)*, pentru a-L lăuda pe Dumnezeu. *Prezența Sa în mijlocul Adunării* este **mult mai sublimă** decât prezența norului în Cortul din pustiu sau în Templu. Astfel, vedem că Adunarea Sa - trupul lui Hristos - este planul principal al lui Dumnezeu în epoca actuală. Să ne gândim puțin la modul în care acesta, planul Său principal actual, a fost dezvoltat *pentru prima dată*.

Găsim prima lumină la convertirea lui Saul din Tars în cuvintele Domnului: „Pentru ce Mă persecuți?”. Un cercetător atent al Scripturii va descoperi că modul în care un adevăr este dezvoltat *pentru prima dată* în Scriptură este aproape întotdeauna *legat de o însușire principală* a acelui adevăr. Când lumina gloriei a strălucit asupra lui Saul din Tars și el a auzit glasul Domnului, el a aflat pentru prima dată că Domnul vorbește despre *sfinții Săi* de pe pământ *ca despre El Însuși*: „Pentru ce **Mă** persecuți?”.

Simultan cu lumina Evangheliei gloriei (și inseparabil legat cu aceasta) strălucind asupra acestui vrăjmaș al lui Hristos a fost dezvoltat minunatul adevăr că *sufletul mântuit este o parte a lui Hristos din cer*. **Hristos în cer** în legătură cu **Adunarea (Biserica) Sa de pe pământ** este marea taină și lucrarea lui Dumnezeu pe pământ în prezent. Harul Său îi descoperă *păcătosului* pierdut pe Hristos ca Mântuitor glorificat și, în același timp, îi descoperă celui convertit că el este deja în această lume unit în mod inseparabil cu Hristos cel glorificat. Astfel, *mântuirea* unui păcătos este de la început legată și de *planul principal* al lui Dumnezeu - *Biserica Sa* - trupul lui Hristos.

Cineva ar putea obiecta că păcătosul nu are nicio noțiune despre această chemare înaltă atunci când se convertește. Aceasta este, fără îndoială, adevărat. Dar evanghelistul trebuie să cunoască planul lui Dumnezeu și, dacă îl *cunoaște*, atunci scopul său nu este doar de a-l *converti* pe păcătos, ci el se bucură de a-l familiariza pe cel convertit cu marele plan al lui Dumnezeu, cu *Biserica Sa*, căreia îi aparține acum ca mădular al trupului lui Hristos. Acestea sunt cele două

slujiri, pe care le găsim în Scriptură: slujirea Evangheliei și slujirea Bisericii. Sufletele, care nu sunt inițiate în planul actual al lui Dumnezeu cu Biserica Sa, pierd o mare parte din binecuvântarea lor.

Domnul să dea ca fiecare cititor al acestui articol să vadă că, dacă trece cu vederea planul principal al lui Dumnezeu în zilele noastre, va greși în mod necesar în tot comportamentul și scopurile sale (oricât de bine intenționate ar fi ele)! Numai atunci când am înțeles planul lui Dumnezeu pe pământ, Biserica Sa, putem înțelege chemarea noastră actuală și putem fi conectați la planul Său, folosiți de El, lucrând în puterea Duhului și slujindu-L. Când Domnul a fost aici pe pământ, El putea spune: „Tatăl Meu lucrează până acum și Eu lucrez” (Ioan 5.17). Fie ca noi, astăzi, să ne găsim atât de mult în armonie cu lucrarea lui *Dumnezeu*, încât să putem spune, ca și *Domnul* aici, că lucrarea *lui Dumnezeu* este și lucrarea *noastră!*

Titlul original: Gottes Hauptplan oder Hauptgedanken mit dieser Erde
Sursa: *Handreichungen Vol. 10, 1925.*